

SLADKÝ ŽIVOT

Pippa Roscoeová
S bodyguardem
na horách

PIPPA ROSCOEOVÁ

S BODYGUARDEM
NA HORÁCH

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

docela mě pobavilo, když mně došlo, v jaký „ostrovní speciál“ se proměnily edice Sladký život a Sladký život Duo poslední měsíc roku 2025. Jen považte! Příběh Rafaella a Alainy začal na bezejmenném karibském ostrůvku (Když se za mě nevdáš...!). Je-mima a Chase se potkali (kde asi, když se povídka jmenuje Co se stalo na Bermudách?)... Princezna Laia z ostrovní Isla’Rosy a princ Dax ze stejného ostrovního Santangeru se „našli“ na ostrůvku v Malajsku (Králova zakázaná snoubenka). Kde se „lámal chleba“ mezi Rachel a Alexem, je taky jasné už z názvu (Noc na Korfu)! A Quinn a Matteo spolu prožijí sedm dnů na Santa Lucii (Týden v Karibiku)...! Takže pouze Luca a Hope (S bodyguardem na horách) se musí spokojit se zasněženými rakouskými Alpami. Ale není taková horská chata uprostřed závějí taky tak trochu ostrov?

Vlastně je to ale více než příhodné. Dovolte mi uzavřít dnešní úvahu takovým celkem snad poetickým bonmotem: Láska je ostrovem, na němž ztroskotali ti dva. Ostrovem, kde si jsou navzájem Robinsonem a Pátkem. Ostrovem, z něhož nechtějí být nikdy zachráněni!

Přeji Vám do příštího roku co nejkrásnější troskotání.

A nevítané koráby, které by vás chtěly zachraňovat, ať vezme čert!

S láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

S BODYGUARDEM NA HORÁCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

In Bed with Her Billionaire Bodyguard

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Pippa Roscoe

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2245-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2246-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2247-4 (PDF)

PROLOG

Luca Calvino seděl a snažil se nezápat na muže na nemocničním lůžku, který byl napojený na víc monitorů, než kdy v životě viděl. Mírně znepokojivé bylo, že tam ležel miliardář Nate Harcourt, kterému ještě nebylo ani Lukových třiatřicet let.

„Není to tak zlé, jak to vypadá.

„Vypadá to dost špatně,“ odpověděl Luca popravdě.

„Ne.“

„Dobře.“

Soukromá švýcarská nemocnice byla stejně luxusní jako některé z nejlepších hotelů, v nichž měl Luca tu čest pobývat, a bezpečnost pacientů byla na nejvyšší úrovni. Z velkých oken bylo vidět do zimního lesa jako z pohádky. Místnost byla zařízená hnědou kůží s dřevěnými akcenty, takže vypadala jako obývací pokoj pánského bytu, ale v případě nouze skrývala lékařské vybavení v hodnotě půl milionu eur.

„Pegaso má na tak mladou společnost docela působivé portfolio,“ vrátil se k tématu Nathaniel Harcourt.

„Copak je deset let na trhu málo?“ zeptal se Luca mírně sarkasticky, protože se mu nelíbilo, že má tak pramalý zájem chytit se na jeho návnadu.

„Ano, pokud to srovnáš s rodinnou firmou, jejíž tradice začala před čtyřmi stoletími.“

„To je pravda,“ připustil Luca. Ještě před rokem byl Nathaniel Harcourt vycházející hvězdou světa obchodu. Pocházel z rodiny s tak velkým majetkem, že by to zavánělo nepotismem, kdyby se jeho počínání s ním nestalo legendárním. Jenže pak zmizel z povrchu zemského, údajně kamsi do Goa.

Jenže tohle mělo do dovolené na pláži daleko.

„Rakovina?“ zeptal se zvědavě, co mu Nate odpoví.

Muži si chvíli prohlíželi jeden druhého.

„Mozkové aneurysma.“

Luca přikývl, ale nedokázal zabránit překvapenému pozvednutí obočí a znovu Natea přelétl pohledem.

Nemocniční lůžko bylo zvednuté a Nate měl před sebou otočný stolek s notebookem a hromadou pracovních papírů.

„Příjmy Pegasa byly v loňském roce velmi nadprůměrné, což není v dnešní ekonomické situaci nijak snadné. Máš smlouvy s mnoha podniky v Evropě, včetně tohoto,“ prohlásil Nate a mávl rukou po působivém pokoji, v němž se nacházeli. Šlo o diskrétní zdravotnické zařízení, zaměstnávající ten nejlepší světový personál pro ty, kteří potřebovali maximální soukromí. Luca to věděl, protože jak Nathaniel poznamenal, společnost Pegaso dohlížela na bezpečnost celé nemocnice.

„Svoji výroční zprávu znám.“

„Ale nepodařilo se ti proniknout na žádný anglofonní trh.“

„Zvláštní,“ poznamenal Luca. „Člověk by si myslel, že jako podnikatel, který zasedá ve třech správních radách, zastává pozici výkonného ředitele v dalších dvou společnostech a je *velmi* vysoko ve vlastní rodinné firmě, budeš mít trochu víc zdravého rozumu, než aby sis zneprátelil člověka, kterého se chystáš pořídat o laskavost.“

„Nejde o laskavost, ale o nabídku.“

Nenápadný monitor hlasitě zapípal a Lukovi neuniklo, jak se Nate bolestivě zavrtěl a trhl rukou, jako by si ji chtěl přitisknout ke spánku, ale nechtěl připustit tak otevřený projev nepohody. Byl tvrdohlavý. Luca do respektoval.

„Vyklop to, než přijde čas na další léky,“ pobídl ho.

„Není to tak zlé, jak to vypadá.“

„Jen si to namlouvej dál.“

Nate se usmál a pípání ztichlo.

„Potřebuju, abych chránil sestru.“

Nate ukázal na složku v hromadě papírů a Luca se pro ni natáhl. Nedělalo mu problém se s anglickým milionářem pohádat, ale nehodlal ho ponižovat tím, že ho donutí, aby mu ji podal. Mozkové aneurysma nebyla žádná legrace.

Luca ji otevřel. Hope Harcourtová, Nathanielovo dvojče, dvacet devět let, svobodná, vedoucí marketingového oddělení Harcourts, předního světového luxusního obchodního domu. Posadil se a prohlížel si fotografie blondýnky s jemnými rysy. Přestože byli s Natem dvojčata, nebyla mezi nimi větší než běžná sourozenecká podobnost. Očima přejížděl po vysokých lícních kostech a hedvábně jemných vlasech a usilovně se snažil nenechat se rozhodit silným škubnutím přitažlivosti. Záměrně ignoroval tmavé oči barvy bohatého espresa, které se snažily roztrístit veškeré jeho soustředění, a odsunul stranou fotky a životopis, aby se mohl věnovat článkům z tisku.

VÍC NEŽ JEN NÁDHERNÁ TVÁŘ? „NADĚJE“ PRO MARKETINGOVÉ ODDĚLENÍ HARCOURTS.

Luca přelétl očima několik dalších titulků, zda se v nich neobjevuje menší či větší míra misogynie, a nepřekvapilo ho, že se další nesou ve stejném duchu.

**SNOUBENEC HARCOURTOVÉ
ODHALUJE JEJÍ NEJISTOTU.**

**VADNÝ DIAMANT SPOLEČNOSTI HARCOURTS!
PRAVDA O ROZCHODU.**

Luca si prožil známý pocit opovržení bulvárem, který pro senzaci využije cokoli a kohokoli. Ale taky chápal, že za každým novinářem stojí někdo, kdo je připravený sklízet plody jeho práce.

„Takhle to chodí pořád.“

„Tak proč ji zničehonic potřebuješ chránit?“

„Protože jsem... tady. Nemůžu se o ni postarat.“

Luca poprvé od jejich setkání ucítil Nateovo zklamání a hněv.

„Chceš, aby ji Pegaso chránilo před tiskem?“ Nebyla by první ženou, která se ucházela o přízeň tisku, aby podpořila svoji kariéru, prodeje nebo pověst, pomyslel si. „Proč si myslíš, že by o to vůbec stála?“

„Protože taková není a něco se chystá. Nevím, o co jde. Ale akcionáři Harcourts se drží zkrátka a vyřadili mě ze hry, protože se údajně toulám po jihozápadní Indii a snažím se najít své třetí oko.“

„A co jim povědět pravdu?“

Nate se na něj dlouze a upřeně zahleděl.

Luca přikývl a pochopil, aniž by mu to Angličan musel vysvětlovat. Znal tento svět. „Odpustili by ti směšnou lehkomyšlnost, ale ne zdravotní komplikace, při kterých bys mohl každou chvíli zemřít a ohrozit tak akcie a podíly.“

Nate přikývl, jako by byl spokojený správnou odpovědí.

„Vyrostli jsme v hnízdě zmijí, Calvino. Možná se to nezdá, ale zůstala v něm úplně sama a teď ji před nimi nedokážu ochránit.“

Luca se cítil zasažený sourozeneckou loajalitou a sáhl do kapsy, aby si začal jejich hovor nahrávat.

„Jsou nějaké konkrétní hrozby, o kterých bychom měli vědět?“

„Určitě Simon Harcourt. Je to náš bratranec. Nikdy se mi nepodařilo ho při něčem chytit, ale je dost chytrý, aby si neušpinil ruce. A pak jsou tu obvyklí podržtaškové, kteří jdou po jejich penězích.“

„Stává se to často?“ zeptal se Luca a znovu si prohlédl krásnou ženu na fotografiích.

„Třeba její bývalý. Vyřešil jsem to.“

„Jméno?“

„Máš ho ve složce, ale postaral jsem se o to.“

„No jistě,“ řekl Luca. Věděl, že tím muže s přímočarým chováním a pohotovým, suchým humorem popudí.

„Člověk by si myslel, že budeš mít trochu víc zdravého rozumu, než aby sis znepřátelil člověka, kterého se chystáš pořídat o laskavost.“

„Nejde o laskavost, ale o nabídku,“ opáčil Luca s náznakem úsměvu. „Dám dohromady tým. Můžeme začít...“

„Postaráš se o to osobně.“

„To ani náhodou.“

Zatímco jeho společnost byla proslulá vysoce prestižními a velmi veřejnými zakázkami, Luca se v nich neangažoval. Nikdy.

„Ale ano. A když to uděláš – pokud se o to osobně postaráš jako *laskavost* pro mě – zařídím ti exkluzivní smlouvu s Harcourts. A nemluvím jen o bezpečnosti v obchodním domě, ale také o vnitřní, kybernetické a průmyslové ochraně v mezinárodním měřítku. Získáš tu největší příležitost vstoupit na anglofonní trh, jakou kdy nějaká společnost měla. Budeš mít vystaráno na celý život.“

Nate Harcourt mu nabízel všechno, co potřeboval, aby mohl Pegaso povznést do těch nejvyšších sfér, jaké si lze představit. Luca se znovu zadíval na černobílou fotografii ženy s taškou přes rameno a v obřích

slunečních brýlích zakrývajících polovinu obličeje, vycházející ze dveří světoznámého obchodního domu. Jak těžké by to mohlo být?

„Kdy mám začít?“

„Do Vánoc zbývá pár dní. Odtrhnu tě od rodiny?“

„Ne,“ odpověděl Luca, aniž by si vzpomněl na den, který plánoval strávit v kanceláři poté, co jako každý rok na Štědrý den navštíví Almu a Pietra.

„Nějaká přítelkyně?“

„Zveš mě na rande?“

„A kdyby ano?“

Luca se zasmál. Anglický miliardář byl vyhlášený sukničkář. „To je od tebe milé, ale nejsi můj typ.“

„Tak jsem to nemyslel. A pokud to nebude moje sestra, pak jsme v pohodě.“

PRVNÍ KAPITOLA

Po zádech jí stékal pot a z plic jí unikal dech, ale Hope Harcourtová pokračovala dál. Pohlédla na displej. Čtyři a půl kilometru, dvacet tři minut... Tak blízko. Kroky duněly na běžeckém pásu v jakém-si prvotním rytmu. Potřebovala to. Potřebovala ten okamžik, kdy se námaha promění lehkost a její tělo se bude plynule pohybovat a mysl se uklidní. Nevydrželo to dlouho a ne vždy se jí to podařilo, ale když to přišlo, bylo to... dokonalé.

Na displeji naskočilo pět kilometrů za pětadvacet minut a Hope stiskla tlačítko pro zpomalení. Když se po dalších několika minutách běžecký pás úplně zastavil, stáhla z područky ručník a otřela si zpocený obličej. Dech se jí vrátil do normálu právě včas, než jí zavolala asistentka. Než to zvedla, ještě v rychlosti mrkla na hodiny. Bylo přesně půl sedmé ráno.

V bezdrátových sluchátkách se ozval Elisin štěbetavý hlas.

„*Jak se ti dnes daří?*“ zeptala se.

„Báječně,“ odpověděla Hope. Slezla z pásu a vzala si tašku. Bydlela v tomhle bytovém komplexu už tři roky, ale ještě nikdy nepotkala v soukromé posilovně ani živáčka. Vyšla z klimatizované místnosti a zamířila k výtahu, který ji vyveze k jejímu bytu v šestnáctém patře.

„Přišlo mi něco od Kinary?“ zeptala se Hope. Trvalo několik let, než si vytvořila pracovní rutinu,

kteřá jí vyhovovala, ale teď díky ní běželo všechno hladce. Maily kontrolovala až po příchodu do práce, ale asistentka jí vždycky poskytla stručný přehled ještě předtím, aby se mohla v duchu připravit na následující den. Dostala základní informace o tom, co ji čeká, s výjimkou *dramatických* situací – ty mohly počkat, až si dá kávu. A díky tomu taky věděla, jak se má obléknout.

Naučila se to na základě špatných zkušeností. Tisk si v průběhu let udělal doslova zábavu z toho, že ji zastihl v tom nejhorším. Ať už šlo o oslavu šestnáctých narozenin, kde ji vyfotili v nelichotivých a nevhodně krátkých šatech, nebo o neforemný kostýmek, který si vzala na promoci. Tak či tak byla zostuzena. Než nastoupila do Harcourts, získala neotřesitelný smysl pro módu, který jí v roli marketingové ředitelky pomáhal stejně jako její magisterský titul.

Nastoupila do výtahu a přemýšlela, proč ji ze všech těch nenávisných článků a vždycky trápil právě ten z narozeninové party. Možná proto, že ty fotky mohly pocházet jen od lidí v jejím okolí. Od přátel.

„Kinara se chce setkat. V pátek ráno mají focení, ale jiné datum nepřípadá v úvahu.“

Hope si v duchu prolétla diář. „Zvládneme to, že?“

„Ano.“

„Skvělé. Tak to zapiš.“

„Už se stalo.“

Hope a nákupčím Harcourts Stevenem se snažili získat Kinaru od chvíle, kdy zkrachoval obchod, který se Nate pokusil uzavřít s Casas Textiles. A právě tak se jí zvedl žaludek ze vzpomínky na den, kdy se bratr zhroutil. To ona zavolala soukromou sanitku a klečela vedle něj na podlaze, zatímco hleděl do prázdna, s bystrou myslí, kterou znala téměř stejně jako svou vlastní, nyní zmatenou a zamlženou bolestí.

Léčil se u těch nejlepších doktorů a naštěstí se pomalu uzdravoval. Mimo nemocnici ale o jeho

zdravotním stavu věděli jen dva lidé. Hope a její dědeček. Mohli za to akcionáři, kteří by šli ochotně přes mrtvoly, jen aby se na žebříčku rodinné firmy dostali o příčku výš. Nate měl v ostatních společnostech vlastní lidi, ale Harcourts bylo jiné. A v jeho nepřítomnosti bojovala s těmi, kteří by si nepřáli nic víc než uzurpovat jeho pozici, aby prosadili své vlastní záměry a přilepšili bankovnímu kontu.

Jevilo se zvláštní milovat svoji práci, ale nesnášet spoustu lidí, kteří tam pracovali. Kroutila hlavou nad tím, že mnozí z akcionářů nemají absolutně žádný kontakt se zákazníky a nezajímají se o nic jiného, než kolik nul jim to přinese. Rozčilovalo ji, že nedokázali pochopit, že když si udělají čas a provedou chytrá rozhodnutí, zajistí Harcourts budoucnost na mnohem delší dobu. Ale proč by jim na tom záleželo, když v tu dobu už tady nebudou, aby to viděli?

„Ještě něco?“ zeptala se Hope, když vystupovala z výtahu. Zamířila vlevo a položila palec na snímač vedle dveří.

Elisina chvilková odmlka stačila k tomu, aby v ní vyvolala neklid.

„*Nedívej se na sociální síť.*“

Hope se na vteřinu opřela čelem o dveře s vědomím, že je sama a nikdo ji nevidí. Dopřála si chvilkovou slabost, než zařala čelist a narovнала se. „Co je to tentokrát?“

„*Nic, co by nepočkalo.*“

„Elise.“

„*Jde o Martina.*“

Hope otevřela dveře a zase je za sebou zabouchla. Teprve pak spustila řetězec nadávek, na které by byl pyšný i námořník. Nezáleželo na tom, že je Elise uslyší. Byla její asistentkou před deset let a neměla před ní žádné tajnosti. Byla u toho, když jí Martin de Savoir se šarmem a svůdností vtrhl do života, a taky když ji opouštěl za hlasitého křiku „podívejte se, jaký jsem

chudák“ každému novináři, který byl ochoten ho poslouchat.

Ovšem Elise ani nikdo jiný nevěděl o rozhovoru, který proběhl mezi Martinem a jeho bratrem. Znovu se jí zvedl ten nepříjemný pocit v břiše, bolavé už od série sklapovaček, které dělala vždy předtím, než šla běhat na pás. Připomínka, že počet lidí, kterým mohla důvěřovat, by se dal spočítat na prstech jedné ruky.

„Já...“

„Nechceš to vědět.“

Hope se zadívala z oken svého bytu. Za každého dne, ať přšelo, nebo svítilo slunce, měla nádherný výhled. Nevnímala však impozantní obrysy mrakodrapů na druhé straně Temže, ani historický londýnský Tower nebo ikonický most táhnoucí se přes řeku od severu k jihu. V duchu slyšela Martinův hořký a protivný smích, jaký v té době sotva poznávala.

„*Mám všechny potřebné důkazy, Martine. Vím, že ti jde pouze o její dědictví.*“

„*Bože, vždyť je to taky všechno, k čemu je dobrá, Harcourte. Každý to ví.*“

„Ještě něco?“ zopakovala a prodýchávala bolest toho zničujícího okamžiku.

„Ne.“

„Dobře. Uvidíme se za čtyřicet minut.“

„*Nedívej se na sociální síť.*“

Hope ukončila hovor a odhodila telefon na postel. Svlékla si propocené sportovní oblečení a vlezla do sprchy. Postavila se pod silný proud horké vody a vydržela tam, dokud jí kůže nezrudla.

Nemohla a nechtěla strávit den schovaná ve sprše, i když to bylo velmi lákavé. Nakonec vyšla ven, osušila se a pečlivě si vybrala oblečení. Lákalo ji podívat se na internet, ale dnes se chtěla skutečně obléknout tak, jako by ji to nezajímalo a netušila, co její bývalý snoubenec zase vypustil do světa. Chtěla se obléknout sama pro sebe, a tak si vybrala kašmírovou sukni

v barvě velbloudí srsti, která sahala do půlky lýtek, bílou halenku se zavazováním u krku a zkombinovala ji s hnědými kozačkami a dlouhým vlněným kabátem.

Věnovala ale trochu více času líčení, protože ze všech zbrojí byla právě tahle nejdůležitější. Zabrало jí dvakrát víc času, aby vypadala, jako by na sobě žádný mekap neměla, ale dělala to tak dlouho, že to byla její druhá přirozenost. Před odchodem z bytu se ještě rychle prohlédla v zrcadle, aby se ujistila, že vypadá přesně tak, jak zamýšlela. Ne proto, že by se obávala, jakou novou vlnu zájmu vzbudí Martinova poslední eskapáda.

Ale když sjížděla výtahem k recepci, nedráždil ji vztek z toho, co si vymyslel tentokrát, ale očekávání ohledně jistého ramenatého muže, který zaskočil, když její řidič James odjel řešit nějakou naléhavou rodinnou záležitost. Naivní očekávání, které jí připomínalo hloupé školní lásky, na které byla už podle sebe příliš stará.

Jenže jakmile ho spatřila skrz prosklené vchodové dveře, jak na ni čeká u vozu, tep se jí vzepjal jako splašený kůň. Rychle sklonila hlavu a nasadila si sluneční brýle, aby ochránila zrak před ostrým ranním sluncem, a *ne* aby si ho mohla skrytě prohlédnout. Ale nemohla si pomoci. Jen doufala, že si nevšimne ruměnce, který přitom cítila na tvářích.

Měl na sobě černý oblek, jehož klopý se díky jeho širokému hrudníku rozevíraly natolik, že naznačovaly sílu, která se pod nimi skrývala. Ale v žádném případě mu nebyl malý nebo špatně padnoucí. A bílá košile a černá kravata se ztrácely pod sakem zapnutým kolem štíhlých boků. Měl křičet do světa, že je to uniforma, a ne brnění do zasedacích místností, ale v tom muži bylo něco víc. Povyjela pohledem a usoudila, že za to může nejspíš tvář.

Jeho čelist byla stejně ostrá, jako naškrobený límeček u košile, a prudké ranní slunce se odráželo od

pohledných rysů, které by rozplakaly i supermodelku. Tmavé vlasy měl pečlivě sčesané z čela, kratší po stranách a delší nahoře, ale ani jeden pramen se neodvážil opustit své místo. Úhledné. Kompaktní. Efektivní. Tmavé brýle mu zakrývaly oči, takže vypadal nevyzpytatelně. Dokonce nezaujatě.

A *to* ji frustrovalo. Lukovo naprosto profesionální chování jen zvýraznilo její nevhodně divokou reakci.

Luca se chvíli bránil nechtěné a rozhodně svérázné reakci těla na Hope Harcourtovou. Rozzuřilo ho, že má nad ním větší kontrolu než on. A bylo neudržitelné, aby takto reagoval na klientku. Nebo technicky vzato na sestru svého klienta. Měl ji chránit, ať už to věděla nebo ne, takže byla mimo jeho dosah. Luca protestoval, aby Hope o jeho identitě nevěděla, ale Nate byl rozhodnutý a mrkev, kterou mu mával před nosem v podobě smlouvy, příliš sladká, než aby odmítl.

Po jejich setkání v nemocnici strávil Vánoce a Nový rok plánováním, jak bude s Hope Harcourtovou fungovat. Jejího řidiče s Nateovou pomocí bez problémů vyplatil a jeho asistentka mu našla byt se snadným a bezprostředním přístupem k Hope, ale ne tak blízko, aby hrozilo riziko náhodného střetu. Nate dokázal také přimět IT oddělení, aby mu umožnilo přístup k Hopeiným pracovním mailům, a Luca věděl, že pokud to bude nutné, může získat i přístup do její osobní schránky. Ale zatím nechtěl narušovat její soukromí.

Do zasněžené Anglie dorazil před šesti dny a okamžitě se vrhl do práce, která mu měla konečně pomoci proniknout na zdejší trh. Ta jediná myšlenka ho hnala jako ďábel od chvíle, když mu Nate ve Švýcarsku učinil nabídku.

Celé roky se snažil prorazit v anglofonních zemích,

což by mu konečně zajistilo celosvětový úspěch. Od samého začátku měl tento cíl a držel se ho. Ale bez ohledu na počet spokojených zákazníků, zářivých referencí nebo nadnárodních klientů, jaký Pegaso mělo, pro britský a americký trh to nestačilo. Tam požadovali *staré* peníze a známé tváře, ne-li přízvuk. Odmítnutí bylo velmi bolestivé. Ale s Nateovou nabídkou by konečně prolomil hradbu a začal operovat i na posledních nedobytých územích.

Hope se vynořila z otáčivých prosklených dveří, vmísila se mu do myšlenek a vklouzla na zadní sedadlo, aniž by mu věnovala jediný pohled. Luca chápal, že jí mnozí mohou považovat za chladnou ženu – zvlášť pokud si potrpí na ty bulvární plátky, které se nazývají novinami –, ale když se člověk podíval dost zblízka, vypadala... Přejel si jazykem po horním patře.

Silně. Hřejivě. Přepychově.

Hnědé tóny šatů a bot se hodily k její pleti. Drahé přesně tím způsobem, který to nedával najevo a byl k nezaplacení. Její kůže měla jemný zlatavý nádech, který jen umocňoval tu fantaskní představu, až se mu chtělo přejet jí palcem po tváři, aby viděl rozkvétající ruměnec. Měla malý nos, trochu pršáček, ale moc jí slušel. A přestože ty tmavě hnědé oči, které měla momentálně skryté, by měly vypadat trochu nepatřičně ke světlým vlasům, bylo to právě naopak. Jemná čelist končila hranatou bradou, která byla jako stvořená pro sevření mezi palcem a ukazováčkem. Ideální k tomu, aby se k ní...

A dost!

Přijel, aby ji chránil, a ne po ní toužil. Protože přesně to mu kolovalo v žilách. Zabouchl za ní dveře, jemné vábení jejího parfému ustalo. Všiml si, že ten dnešní je jiný než včerejší. Tahle vůně měla v sobě cosi štiplavého.

Vklouzl pružně za volant, otočil klíčkem v zapalování

a bezohledně potlačil všechny nevhodné pocity. Před první jízdou auto pořádně prohlédl a přesvědčil se, že je nejen ve výborném stavu, ale taky v něm není žádné tajné sledovací či odposlouchávací zařízení. Zdálo se to nepravděpodobné, ale Luca byl odjakživa důkladný. A přestože zůstávalo přes noc na parkovišti u jeho bytu, stejně ho každé ráno znovu zkontroloval.

Vyjel do zácpy na Upper Thames Street a rozhodl se pro vlastní trasu do Mayfair, kde stál vlajkový obchodní dům Harcourts. Ve zpětném zrcátku sledoval Hope, jak pozoruje z okna probouzející se Londýn. Připadalo mu zvláštní, že cestou do práce nikdy nevytahovala telefon. Bylo na tom něco téměř uklidňujícího.

Projela kolem nich motorka a Luca se znovu soustředil na cestu, dokud mu v kapse u saka nezavibroval soukromý mobil. Jediný záchvěv znamenal, že zpráva od jeho týmu není naléhavá, a že tedy zatím nenašli důkaz spojující jejich bratrance s novinářem zodpovědným za šokujících sedmdesát osm procent negativních zpráv proti Hope. Luca si však byl jistý, že existuje.

Dokonce i počítačový analytik, kterého pověřil vyšetřováním, byl šokovaný a vytočený dobřela množstvím nenávistných a štvavých výroků namířených proti ženě, která se jen věnovala své práci. Tentýž, jenž dostal za úkol prozkoumat její historii hlouběji a prověřit zranitelná místa pro případ, že by něco potřebovali vědět.

Když protijedoucí auto odbočovalo vpravo přes jízdní pruh, světlo reflektorů mu přelétlo přes tvář. Najednou viděl blesky tisíce fotoaparátů, slyšel volání a křik davu mezi ním a matkou...

„Usměj se na nás, Anno! Tady!“

„Pojď sem, Anno!“

„Je pravda, že máš vztah s kolegou, Anno?“

„Kdy se usadíš, Anno?“

Luca se rozjel a navzdory svým myšlenkám se blížil k odbočce. Navzdory vzpomínkám, jak jeho věčně okouzlující matka zaklonila hlavu a rozesmála se tím sexy smíchem, kterým byla známá. „Nikdy, miláčkovo. *Nikdy se neusadím!*“

A přesně to se stalo. Nejznámější italská herečka se nikdy nevдалa, nikdy neměla dlouhodobý vztah, který by trval déle než poslední filmové turné, a nikdy – ani jednou – nepřiznala, že v šestnácti letech porodila nemanželské dítě, které tajně vychovávali dva jiní členové rodiny.

Když zastavili před majestátním vchodem do Harcourts, Luca se v duchu profackoval. Bylo nepřipustné, aby se v přítomnosti klienta nechal takhle rozptýlit. Frustrace ho přiměla k ráznosti, zatímco vylézal z vozu, aby jí podržel dveře. Když vystupovala, sukně se jí vyhrnula jen natolik, že odhalila pár centimetrů lýtko nad kozačkami, ale on se vytrvale díval před sebe. Nad obroučky slunečních brýlí zahlédl náznak povytaženého obočí, jako by si všimla jeho podivného chování.

„Elise vám dá vědět, až dneska skončím. Všechny schůzky mám v budově, takže vás do té doby nebudu potřebovat.“

„Počkám,“ řekl prostě.

„To není nutné,“ odpověděla a zamračila se.

„Budu tady.“

Ještě chvíli ho pozorovala, než zmizela pod světloznámou fialovo-zlatou markýzou nad výlohami. Rozčiloval ji, a přestože to neměl v úmyslu, užil si okamžik, kdy mezi nimi vzplál oheň. Dva kohouti zápasící o nadvládu, napětí a souboj vůlí.

A Luca to chtěl a proklínal se. Chtěl vyzkoušet její sílu.

Na hrudi mu znova zavibroval mobil, a tak se vrátil do auta a odjel zaparkovat do podzemní garáže. Pak

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **S**
bodyguardem na horách.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.